

Arrest

**nr. 56 280 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die loco advocaat K. NGALULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 september 2010 het Rijk binnenkwam, diende op 27 september 2010 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoeker eerder reeds in Zweden werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Zweedse autoriteiten op 20 oktober 2010, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. De Zweedse autoriteiten beslisten op 2 november 2010 het terugnameverzoek in te willigen en stelden de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiervan schriftelijk op de hoogte.

1.4. Op 8 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (K. H.) (...)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 27/09/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Macedonische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14/10/1975.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac op 29/09/2010 blijkt dat betrokkene reeds eerder asiel aanvroeg te Zweden op 01/06/2010. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken dd 15/10/2010 dat hij op 28/05/2010 met de bus uit Skopje is vertrokken naar Göteborg. Betrokkene verklaart dat hij er twee dagen in een opvangcentrum verbleef en er een asielaanvraag indiende. Vervolgens zou ze ongeveer drie maanden op een privéadres in Hagfors hebben verbleven tot hij op 25/09/2010 met de bus naar België vertrok. Betrokkene verklaart dat de asielaanvraag eind augustus op 12/08/2010 werd afgewezen en hij een bevel kreeg om het land te verlaten. Betrokkene legt deze beslissing voor aan onze diensten. Op 27/09/2010 diende betrokkene samen met zijn vrouw (M. K.) (...) en hun twee kinderen een asielaanvraag in op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op de verklaringen van betrokkene en het bovenvermelde Eurodacresultaat werd op 22/10/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 aan de Zweedse autoriteiten verstuurd. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 02/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook voor zijn partner en hun minderjarige kinderen is een terugnameakkoord met Zweden. Zweden heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Zweden aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Zweden kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat de enige reden is dat hij gehoord had dat hij in België hulp zou kunnen krijgen om zijn operatie uit te voeren. Betrokkene verklaart immers dat zijn knieschijf aan het rechterbeen los is. Echter, medische motieven worden niet weerhouden in de Dublinprocedure. Gezien betrokkene de reis van Zweden naar België ondernam, kan niet aannemelijk worden gemaakt dat hij niet zou kunnen reizen. Bovendien kan betrokkene op geen enkele manier aantonen dat hij in Zweden niet zou kunnen behandeld worden. Indien betrokkene meent dat de nodige verzorging in Zweden niet beschikbaar is, dient hij zich te beroepen op art 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België. Betrokkene verklaart wel meerdere familieleden te hebben in Duitsland, en ook twee neven in Zweden en een neef in Frankrijk. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker naar Zweden moet vertrekken.

Maar de discriminatie waarvan verzoeker slachtoffer was in Macedonië kon leiden tot de dood van verzoeker;

Dat aldus overduidelijk blijkt dat verzoeker -in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort;

Dat verzoeker dit meermaals probeerde, doch zonder succes;

Dat hij ook geprobeerd heeft om de problemen te vermijden door zich elders te vestigen.

Overwegende dat geweld en discriminatie de reden is waarom verzoeker de bescherming van België gezocht heeft;

Overwegende dat verzoeker ernstige ziek was maar kon geen adequaat medische behandeling bekomen omwille van zijn etnische afkomst;

Overwegende dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie voor zigeuners in Macedonië beneden alle peil is;

Dat de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en haar in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoeker pas in België is en dat het echtpaar echtelijk(e) moeilijkheden heeft.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van ‘de motiveringsplicht’, neemt de verwerende partij aan dat, gezien de door verzoeker als geschonden aangehaalde wetsartikelen, verzoeker hiermee de schending van de formele motiveringsplicht beoogt, waarop de door hem aangehaalde wetsartikelen ook betrekking hebben.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996. T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf in het Rijk hem wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de beweerde discriminatie in Macedonië. Immers heeft de in casu bestreden beslissing niet de terugleiding naar Macedonië tot gevolg, doch wel de overdracht van verzoeker aan Zweden, dat verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag (gegeven dat door verzoeker niet wordt betwist).

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar zijn vermeende medische problemen (overwegende dat verzoeker ernstig ziek is), waar(d)oor hij geen behandeling zou kunnen krijgen in haar herkomstland.

Los van het gegeven dat verzoeker volstrekt in gebreke blijft om concreet aan te geven welke medische problemen het hier zou betreffen, zodat dit onderdeel van verzoekers kritiek sowieso niet kan worden aangenomen, herhaalt de verwerende partij dat de beslissing geen terugleiding naar Macedonië tot gevolg heeft, doch wel de overdracht naar Zweden.

Overigens heeft verzoeker hiervan ook geen melding (...) gemaakt t.a.v. de gemachtigde tijdens het verhoor op 15.10.2010; hij vermeldde enkel dat zijn knieschijf aan het rechterbeen los zou zitten, waardoor hij al geopereerd is toen hij 3 jaar oud was.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan uiteraard niet verweten worden op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing (in casu 08.11.2010) geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet eens ter kennis zijn gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R. v. St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het is pas bij schrijven dd. 26.11.2010 (aangetekend verstuurd op 30.11.2010) dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De gemachtigde kon hiermee vanzelfsprekend geen rekening houden bij het nemen van zijn beslissing op 08.11.2010.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht is genomen en afdoende is ondersteund met draagkrachtige motieven in rechte en in feite die de beslissing ter dege ondersteunen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf in het Rijk diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de beslissing afdoende gemotiveerd is.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwijking van de macht inhouden."

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, dat hij daarom het Belgische grondgebied dient te verlaten en dat hij zich bij de bevoegde Zweedse diensten moet aanmelden. Tevens wordt in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom er geen reden is om de asielaanvraag, overeenkomstig de mogelijkheden die voorzien zijn in de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG, toch door de Belgische asielinstanties te laten te behandelen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing summier is en waar hij hieruit meent te kunnen afleiden dat de voorziene motivering "deels onjuist en deels niet afdoende is." De Raad kan enkel vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker dus zonder meer toelaat met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen uit te putten.

De stelling van verzoeker dat hij nog maar pas in België is en dat hij echtelijke moeilijkheden heeft doet geen afbreuk aan deze vaststelling en laat niet toe enige schending van de motiveringsplicht vast te

stellen. Zijn toelichting omtrent zijn situatie in Macedonië laat evenmin toe tot een dergelijke conclusie te komen.

Een schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK